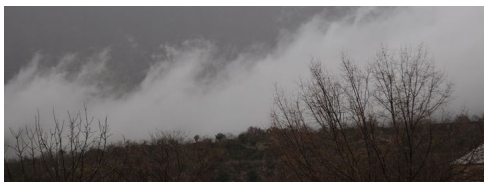

Το πρώτο, αφορά την υπόθεση Novartis. Σκάνδαλο για την κυβέρνηση, φιάσκο για την αντιπολίτευση, είναι ένα θέμα που απασχολεί τους πολίτες αλλά και την ίδια τη λειτουργία ενός σύγχρονου κράτους. Υπάρχει η επιθυμία να διαλευκανθεί το συντομότερο, να αποδοθεί δικαιοσύνη και να αποκαλυφθεί στο σύνολό της η αλήθεια.

Επειδή έχει εμπλακεί και το Ομοσπονδιακό Γραφείο Ερευνών (F.B.I.) των Η.Π.Α., η αποσιώπηση γεγονότων κρίνεται πιο δύσκολη. Τούτο δεν σημαίνει ότι οι ερευνητές από την άλλη πλευρά του Ατλαντικού είναι μονίμως αδιάφθοροι και εμείς εδώ παντοτινά βουτηγμένοι στη διαφθορά. Ούτε, ότι ξαφνικά λυπήθηκαν την μνημονιακή Ελλάδα και έδρασαν.

Σημαίνει ότι καθώς μάλιστα ο πόλεμος των φαρμακοβιομηχανιών, που απασχολεί χιλιάδες, που απορροφά για έρευνα μεγάλα ποσά και που αποδίδει τα πολλαπλάσια, το έντιμο παιχνίδι και οι προθέσεις των εταιρειών απέναντι στους ασθενείς, είναι υπό έρευνα για τεθεί, έτσι, διακριτικότατα. Οι Αμερικανοί κόπτονται για τα δικά τους συμφέροντα, τις δικές τους εταιρείες. Το τι ακριβώς έχει συμβεί, το αν και ποιοι, Έλληνες κρατικοί αξιωματούχοι έχουν πάρει μίζες, με ποιο τρόπο, τι πλυντήρια στήθηκαν ως προς τούτο, αφορά πλέον την Προανακριτική Επιτροπή του Ελληνικού κοινοβουλίου και ακολούθως την τακτική Δικαιοσύνη της Ελληνικής Δημοκρατίας.

Από όλο το πλούσιο, ενίοτε και ιντριγκαδόρικο υλικό που κατακλύζει περί του θέματος τα μέσα, έντυπα και ηλεκτρονικά, υπήρξε ένα κείμενο, που αποδεικνύεται σπαραξικάρδιο, καθώς μας δίνει μια διαφορετική διάσταση, ένα άλλο επίπεδο πληροφόρησης και πρωτίστως το ανθρώπινο στίγμα.

Το μεταφέρω αυτούσιο, αλιευμένο από το ζουρναλίστας. Αποτελεί πνευματικό τέκνο της

Μαρίας Κορνάρου, η οποία το ανάρτησε στη σελίδα της στο f/b και έχει ως εξής:

«Πολλοί ακούνε το σκάνδαλο Novartis και αδυνατούν να καταλάβουν τι πρακτικά συνέβη. Ή έστω καταλαβαίνουν πως κάποιοι απλώς έβαλαν το δάκτυλο στο μέλι. Ε λοιπόν, αφήστε με να σας πω μια ανθρώπινη ιστορία για κάποιους άλλους, που για χάρη της Novartis δε χώθηκαν στο μέλι αλλά στην απόγνωση. Και επειδή πήξαμε στους κουκουλοφόρους μάρτυρες, επιτρέψτε μου να την ...καταθέσω χωρίς κουκούλα.

Ήταν περίοδος των Δημοτικών εκλογών του 2010: Παρακολουθούσαμε τα αποτελέσματα σε δημοσιογραφικό γραφείο, όταν ξαφνικά ο Α. άρχισε να παραπονιέται για την ευκρίνεια.. της εικόνας στην οθόνη. Τον αποπήραμε, αφού η εικόνα ήταν κανονικότατη. Στην αρχή σάστισε. Μετά περιέφερε το βλέμμα στο χώρο και ξαφνικά άρχισε να ουρλιάζει.

Έχετε δει άνθρωπο να χάνει απότομα το φως του; Το σκηνικό ήταν συγκλονιστικό. Πασχίζαμε να καταλάβουμε τι συνέβη. Το οπτικό του πεδίο είχε ξαφνικά έναν τεράστιο μαύρο κύκλο στο κέντρο κι όπου κι αν κοίταζε έβλεπε ελάχιστα κάτι να ξεκαθαρίζει στις απολήξεις αυτού του κύκλου. Περιφερειακή όραση μόνο είπαν οι γιατροί την επόμενη μέρα και διέγνωσαν εκφύλιση της ωχράς κηλίδας. Μοναδική ελπίδα ίασης ήταν το ενέσιμο σκεύασμα Lucentis: το «καμάρι» της Novartis. Η θεραπεία μακροπρόθεσμη, επαναλαμβανόμενη και πανάκριβη. Η δαπάνη του σκευάσματος εν μέρει (κατά €700) καλυμμένη από τον ΕΟΦ. Όμως μόνο για όσους είχαν συμπληρώσει το 67ο έτος ηλικίας. Κι οι νεώτεροι; Μπορούσαν απλώς να αποδεχτούν την τύφλωση ή να ξεπουληθούν ολόκληροι. Γιατί το πολύτιμο Lucentis τιμόταν προς €1.900 ανά φιαλίδιο.

Ο Α. βρέθηκε να περιφέρει το σαρκίο του στους καλύτερους οφθαλμιάτρους της χώρας και να συγκεντρώνει από όλους την ίδια γνωμάτευση: LUCENTIS και μάλιστα σε σταθερά επαναλαμβανόμενες δόσεις.

Ξεκίνησε την πολυδάπανη θεραπεία το 2011. Την ίδια εποχή που η Ελλάδα πάγωνε για την επόμενη δόση, εκείνος πάγωνε όταν οι γιατροί συνιστούσαν την επόμενη ένεση. Η δική του δόση κόστιζε €1.900. Η βελτίωση βέβαια ήταν αργή και σταθερή αλλά το κόστος της εξοντωτικό. Την περίοδο που ο Φρουζής της Novartis κόμπαζε για τις υψηλές γνωριμίες του με τον υπηρεσιακό πρωθυπουργό της Ελλάδας, ο Α. είχε ήδη χάσει το σπίτι του. Απώλεια όρασης σήμαινε απώλεια εργασίας. Και συνάμα εξάρτηση από τις ...δόσεις, που καθόρισαν οι διαπλεκόμενοι για το Lucentis.

Και κάπου εκεί αποφάσισε να προσφύγει στην Ειδική Επιτροπή του ΕΟΦ. Κάτι σαν ζητιάνος και επαίτης της όρασής του πια. Η ζωή του διαλυόταν σταδιακά. Η ψυχολογία του ήταν στο ναδίρ, όπως και τα οικονομικά του. Αγνοούσε βέβαια πως ...με πόνο ψυχής οι κύριοι Αβραμόπουλος, Σαλμάς και Λοβέρδος πάσχιζαν να ρίξουν τις τιμές των φαρμάκων. Και το αγνοούσε γιατί κάθε φορά που έφτανε να πληρώσει τη δόση, η τιμή παρέμενε ίδια. Και η Ειδική Επιτροπή του έκλεισε την πόρτα κατάμουτρα. Προηγουμένως του εξήγησε ευγενικά πως όταν φτάσει το 67ο έτος της ηλικίας του θα του χορηγήσει το ενέσιμο με έκπτωση. Μόνο που μέχρι τότε θα ήταν εντελώς τυφλός.

Η περίπτωση του Α. δεν ήταν μοναδική. Το 2010-2011 ξαφνικά στην Ελλάδα πύκνωσαν οι διαγνώσεις ασθενών με εκφύλιση της ωχράς κηλίδας. Οι στατιστικές κατέγραψαν περίπου 50.000 περιπτώσεις και 200.000 με συναφείς βλάβες. Η πάθηση θεωρείται σπάνια στους νέους ανθρώπους. Η Novartis κρατούσε το μοναδικό κλειδί της ίασης: το Lucentis. Ένα πανάκριβο φάρμακο, που χορηγείται σε ενέσιμη μορφή μέσα στο μάτι, με σχετικά καλό αποτέλεσμα σε επαναλαμβανόμενη χρήση (συνήθως 1-2 φορές ανά μήνα).

Έτσι την εποχή που οι συνέλληνες χώνονται για τα καλά στην κρίση, ο Α. χρειάζεται περίπου 4.000 ευρώ το μήνα μόνο για τη θεραπεία του. Θα μπορούσα να σας περιγράψω πόση απελπισία σημαίνει αυτό. Αλλά στις μέρες μας τα σκάνδαλα περιορίζονται σε αριθμούς και λέω να μείνω απλώς σε κάποια συγκλονιστικά νούμερα, που δεν ειπώθηκαν.

Εκείνη την περίοδο ο Α. γνωρίζεται με έναν γιατρό που δεν βρίσκεται στο payroll της Novartis. Σπάνια περίπτωση, αν σκεφτείς πως 45.000 Έλληνες γιατροί ήταν αρχειοθετημένοι και περίπου οι μισοί από αυτούς είχαν πάρει δώρο το λογισμικό του συστήματος ηλεκτρονικής συνταγογράφησης από τον Ελβετικό κολοσσό. Όχι τυχαία, αλλά γιατί έτσι η εταιρία μπορούσε να ελέγχει τους τζίρους της από τις συνταγές τους. Ο γιατρός αυτός λοιπόν του αναφέρει για πρώτη φορά το Avastin: ένα φάρμακο με το ίδιο ακριβώς αποτέλεσμα και την ίδια δραστική ουσία. Μόνο που η συσκευασία του δίνει 50 δόσεις για ενδοβολβικές ενέσεις και μειώνει το κόστος ανά θεραπεία σε μόλις €25(!!!). Ο ίδιος γιατρός -μη αντέχοντας όσα συνειδητοποιεί πως παίζονται με το Lucentis- έχει βρει τρόπους να το εισάγει από την Αμερική και το ιατρείο του έχει μετατραπεί σε «κρυφό σχολειό» για τους ταλαίπωρους της ωχράς κηλίδας.

Μόνο που οι απόψεις διίστανται για το αποτέλεσμα. Οι καλοπληρωμένοι γιατροί της Novartis επιμένουν πως μόνο το καμάρι τους, το Lucentis, κάνει δουλειά. Ο γιατρός που χορηγεί το Avastin αφήνει την ευθύνη της επιλογής στους ασθενείς του. Και εν τέλει μόνο

όσοι ξετινάζονται οικονομικά καταλήγουν στο «κρυφό σχολειό» της ωχράς κηλίδας.

Ο Α. έχοντας φτάσει σχεδόν στην ένδεια, όχι απλώς συνεχίζει τη θεραπεία του με Avastin αλλά έχει και το ...θράσος να καταγγείλει στους ιθύνοντες πως υπάρχει εναλλακτική θεραπεία. Τους ζητά το αυτονόητο: να τη συμπεριλάβουν στον κατάλογο των σκευασμάτων που χορηγεί ο ΕΟΦ. Όμως η εταιρία που λανσάρει το παρεμφερές σκεύασμα στην Ευρώπη, αρνείται να υποβάλλει αίτημα ένταξης, για να μη χαλάσει η μπίζνα της Novartis στην Ελλάδα. Ο λόγος δεν είναι προφανής: Η Ψωροκώσταινα είναι χώρα leader για τις τιμές των φαρμάκων στην Ευρώπη.

Ένα χρόνο μετά καθηγητής Οφθαλμιατρικής του Πανεπιστημίου Αθηνών παραδίδει υπόμνημα για την υπόθεση στο Υπουργείο Υγείας. «Από κάθε φιαλίδιο του Avastin μπορούν να εξαχθούν 40-50 δόσεις για κάθε ενδοφλέβια έγχυση, με αποτέλεσμα το κόστος ανά θεραπεία να είναι περίπου μόλις 10-20 ευρώ» αναφέρει. Η ίδια έκθεση καταγράφει το εξής εκπληκτικό συμπέρασμα: το ετήσιο κόστος από την υπόθεση Lucentis έχει σκαρφαλώσει ήδη στο αστρονομικό ποσό του €1.000.000.000. Μάλιστα ο συντάκτης κάνει λόγο για «κολοσσιαίο σκάνδαλο» και επικαλείται κορυφαίο Αμερικανό Καθηγητή Οφθαλμολογίας, που έχει μιλήσει για «απάτη της Φαρμακευτικής Εταιρείας με τη συνέργεια διεφθαρμένων κρατικών λειτουργιών». Και τότε ξεκινά η έρευνα από τους Αμερικανούς.

Στο μεταξύ ο Α. έχει διαλύσει ό,τι ήξερε ως ζωή: το σπίτι του, τη δουλειά του, την οικογένειά του, το κουράγιο του, την περιουσία του.

Έχει σώσει όμως τελικά την όρασή του.

Έτσι μπορεί να βλέπει πλέον όλη την οθόνη της τηλεόρασης, τώρα που «παίζει» το σκάνδαλο Novartis σε καθημερινά επεισόδια. Και μπορεί να εννοεί απόλυτα τι είδους πολιτικές ευθύνες υπάρχουν και πόσο σπουδαίο είναι να καταλογιστούν. Μπορεί ακόμη να θυμώνει, που με το νόμο Βενιζέλου η υπόθεση θα πέσει -ειρήσθω εν παρόδω- στα μαλακά. Γιατί η δική του η ζωή δεν είχε την ίδια τύχη. Κι ακόμη περισσότερο γιατί στη θέση του, με την ίδια ευκολία, μπορεί οποτεδήποτε να βρεθεί ο καθένας μας. Επειδή κάθε Novartis πορεύεται με Νο Μάρτυς στις διαπλοκές, ξέροντας πως θα μείνει ατιμώρητη. Ακόμη κι αν οι πρακτικές της σκοτώνουν ανθρώπινες ζωές».

Το δεύτερο θέμα επικαιρότητας, έρχεται από την Φλόριδα των Η.Π.Α. Δεκαεπτά άνθρωποι έχασαν τη ζωή τους, μέσα στο σχολείο τους από πυρά πολεμικού όπλου που χειρίσθηκε 19χρονος μαθητής που φοιτούσε εκεί, πριν αποβληθεί .

Δεκαεπτά τάφοι άνοιξαν, δεκαεπτά σπίτια έκλεισαν, άλλοι δεκαπέντε τραυματίστηκαν και εκατοντάδες θα αναγκαστούν να ζήσουν με βαθιές ψυχικές ουλές, μέχρι το θάνατό τους.

Οι απειλές που είχε εκφράσει ο δράστης στα μέσα κοινωνικής διαδίκτυωσης, το αν ανήκει σε πολιτοφυλακή λευκών εθνικιστών, οι απορρίψεις που βίωσε και τον έσπρωξαν στο μακελειό και η ποινή που θα δεχτεί είναι τα θέματα που θα απασχολήσουν την δικαιοσύνη.

Για να απλοποιήσουμε κάπως το δράμα, δεν υπήρχε περίπτωση να συμβεί αν ο καθένας δεν είχε τη δυνατότητα να προμηθευτεί όπλο. Και δεν γίνεται λόγος για ένα περίστροφο, ή μια κυνηγετική καραμπίνα. Μιλάμε για ένα πολεμικό ημιαυτόματο τυφέκιο.

Ένας κανονικός άνθρωπος, μπορεί να καταλάβει την κατοχή ενός κυνηγετικού όπλου. Υπάρχουν και εδώ αντιρρήσεις, από μερίδα του κόσμου αλλά τέλος πάντων το κυνήγι εφόσον τηρούνται βασικοί κανόνες είναι αποδεκτό και μπορεί κάποιος να ισχυριστεί ότι ανήκει και στο D.N.A. της ανθρώπινης φύσης. Μπορεί επίσης με λίγη προσπάθεια να εννοήσουμε την κατοχή ενός περιστρόφου ή πιστολιού, καθώς εκεί, στην δύση, τα πράγματα ήταν και είναι άγρια. Έτσι η οπλοκατοχή είναι κομμάτι της καθημερινότητας τους. Δυσνόητο να πηγαινοέρχεσαι σπίτι - δουλειά με το σίδερο υπό μάλης, ή να βολτάρεις οπλισμένος, αλλά έτσι έχουν μάθει σε κάποιες περιοχές εκεί. Αλλά από αυτό το σημείο έως ο οποιοσδήποτε να μπορεί να προμηθευτεί νόμιμα και εύκολα, πολεμικό υλικό η απόσταση είναι ασύλληπτη.

Όπως και αδιανόητη είναι η θέση του Αμερικανού πρόεδρου να μην έχει την παραμικρή τάση να συμμαζέψει το πρόβλημα. Και το πρόβλημα δεν είναι μοναχά τα δεκάδες απολύτως άθωα θύματα που κάθε τόσο λεκιάζουν τον πολιτισμό τους. Είναι, αυτή η μαρτυρική παράδοση που συνεχίζεται, είναι ο κύκλος ανερμήνευτης βίας που δεν κλείνει ποτέ και τέλος είναι ο ομολογημένος έρωτας για τα όπλα που μόνον μοιραίος αποδεικνύεται.

Μέχρι να καταφέρουν να φρενάρουν το ανεξέλεγκτο της υπόθεσης, έως να απολέσουν την λατρεία για την μαζική κατοχή των πυροβόλων όπλων, δράστες κάθε ηλικίας θα ντύνονται στα πορτοκαλιά και θα οδηγούνται σιδηροδέσμιοι στις δικαστικές αίθουσες, την ώρα που οικογένειες θα αποχαιρετούν τους αγαπημένους τους, πάνω από ανοικτούς τάφους.

Μια είδηση που ήρθε λίγες ώρες μετά το συμβάν, εγείρει ακόμα μεγαλύτερες ανησυχίες. «Σάλος, στις Η.Π.Α.», έτσι τιτλοφορείται, διότι Το F.B.I. παραδέχτηκε πως είχε δεχθεί στις 5 Ιανουαρίου, στην ειδική γραμμή πληροφοριών, κλήση από πρόσωπο του περιβάλλοντος του 19χρονου δράστη. Η πηγή περιέγραφε την αποκλίνουσα συμπεριφορά του καθώς και την πρόθεσή του να σκοτώσει ανθρώπους, μέσα σε σχολείο.

Το ανησυχητικό της είδησης, δεν είναι μόνον ότι δεν μεταβιβάστηκε η πληροφορία στα γραφεία του F.B.I. στη Φλόριδα, οπότε θα μπορούσε ενδεχομένως, να είχε αποφευχθεί η αιματοχυσία, αλλά με αφορμή τούτη την πιθανή αστοχία της υπηρεσίας, όλο και περισσότερα χρήματα, ενέργειες θα γίνονται και όλο και περισσότερο θα ελέγχονται οι ζωές των πολιτών με πληροφορίες από ανώνυμες πηγές. Και καθώς η τεχνολογία πια έχει τόσα όπλα, το Οργουελικό 1984 θα είναι αθώο σενάριο μπροστά σε ότι δυνητικά μπορεί να συμβεί.

Κι αν όλα αυτά χωράνε σε μια μόνο λέξη, η λέξη τούτη θα είναι: Ψύχωση. Η οποία θα συνεχίζεται και θα διογκώνεται όσο πιο πολλά όπλα βρίσκονται στην κατοχή πολιτών.